

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

Matt. 7, 22-29

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud! Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen. Men enhver, som hører disse ord og ikke handler efter dem, skal ligne en tåbe, der har bygget sit hus på sand. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og slog imod det hus. Og det faldt, og dets fald var stort.« Da Jesus var færdig med denne tale, var skarerne slået af forundring over hans lære; for han underviste dem som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge. Matthæusevangeliet 7,22-29

Hvorfor tør vi tro, når vi ved, vi også skal tvivle? Hvorfor tør vi elske, når vi ved, vi en dag skal sørge? Hvorfor tør vi tilgive, når vi ved, vi en dag skal skuffes?

Jo, i hjertet, dybest inde, ganske usynligt for det blotte øje, findes et stykke af en klippe fra evigheden. Det er hverken tungt eller let eller i vejen for noget andet. Og se, på det stykke kan vi bygge. Vi kan bygge håb og drømme. Vi kan glæde os og forvente. Vi kan græde og vi kan grine på det stykke klippe. Vi kan leve og dø på det stykke klippe.

Det urokkelige, det blivende, det faste får vi foræret af vores gode Gud. Givet med den hånd, som kan holde oceaner uden at spilde en dråbe. Givet med den hånd, som kan tælle hver en stjerne på himlen og hvert et hår på et hoved. Ja, den hånd har i hjertet på os allesammen sat et stykke af en klippe fra evigheden.

Det er en Guds gave til os. Et lille stykke af en uendelighed, som kan bære vores knuste drømme og slukkede håb. Som kan bære store følelser og ægte kærlighed. Dét stykke klippe findes i hjertets dybeste kamre.

Ja, det stykke klippe findes virkelig. Det er også Gud i os.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 720. 123. årgang
August 2022
ISSN 0901-2214

Urokeligt og roligt altid til stede.
Men det ligger så dybt og gemt, at det godt kan glemmes.

Og se, så bygger vi vores håb og vores drømme på sandet i stedet. Så lægger vi forventningerne til livet på vores egne smalle skuldre. Al lykke og ulykke bliver så vores egen at løfte. Al sorg og glæde. Det bliver så tungt, så tungt at bære. Og så kommer stormen og regnen og skyller os omkuld. Alene med vores sejre. Alene med vores nederlag. Ja, det er sandeligt hårdt at føle sig alene, og det må ikke ønskes for noget menneske at være det. Hverken i glæde eller i gråd.

Evangeliet i dag er ikke en formaning, men et glædeligt budskab. Det er et lys i vores mørke, som kan skinne for alle mennesker. Tænk sig; Gud giver os et stykke af evigheden - en klippe at bygge på - så vi aldrig kun skal tro på os selv. Gud giver os en fast grund. Et ståsted. Et holdepunkt. Et sted at vende hjem til, når stormen raser og de mørke skyer trænger sig på. Når kulden bider og verden bliver lille.

På denne søndag bliver vi mindet om, for vi ved det jo godt, at det er *Gud*, som bærer os. Vi er ikke vores egen klippe. Vi er sandet, vi er flygtige og vi forelsker os, og vi skuffer, og vi glæder os og vi griner og vi græder. Vi lever. Tak, Gud, at vi lever. Og vi *skal* leve.

Når vi tør det, vi egentligt ikke turde; når vi elsker så højt, at hjertet knuger; når vi håber inderligt, så er det Gud og klippen, vi gør det på.

Med Gud i hjertet og troen på hans godhed kan vi mere og større. Ja, er Gud for os, hvem kan da være imod os? Gud tror på os, så lad os også tro på ham. Og sådan vide, at vi aldrig er alene. At vi aldrig rigtigt har været det, og aldrig bliver det.

Og så tænker man ved sig selv: 'Jo, men jeg er jo ensom fra tid til anden. Jo, men jeg er jo også ked og led. Jeg bliver ulykkelig og utrøstelig. Jeg føler mig fortabt?' Hvor er Gud så?

Jo, så er Gud også med der i lidelsen. Det ved vi, for vi har set ham gå rundt mellem os. Set ham grine og græde. Savne og elske. Ængstes og længes. Vi har set ham leve, lide og dø. Vi har set ham fortabt med nakken bøjet, modløs og træt. Vi har set ham opstå og leve påny.

Han rækker ud efter os. Lad os så række ud efter hinanden. Er klippen gemt og glemt bag hjertets tunge skygger, så ræk ud efter et menneske. Gud er varmen i et smil fra en, som ser os. Gud er tåren i øjet, fra en der græder med os. Gud er ekkoet fra en latter, når en griner med.

Vi ved, han var ensom, men ikke alene.

Vi ved, vi ikke er alene, når vi er ensomme.

Gud er i os alle. Så ræk ud efter Ham, ved at række ud efter din næste også.

Vi er sandet. Gud er klippen. Lad os bygge vores største drømme, vores store kærligheder, vores inderste håb på ham! Amen.

Mads Juul Munch
Harlev og Framlev kirker

Salmer (Den danske Salmebog):

Nr. 300: Kom, sandheds Ånd, og vidne giv
Nr. 392: Himlene, Herre, fortælle din ære
Nr. 414: Den Mægtige finder vi ikke.

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk